

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Θὰ περνᾷ καὶ ἄφ' τῇ φύσει
Καὶ τὰ οὐράνια καὶ τ' ἀστέρια
Σφιχτὰ νὰ τ' ἀγκαλιάσουνε
Θ' ἀπλόνουνε τὰ χέρια.

Κι' αὐτὸ θὰ τρέχῃ ἀδιάκοπα
Κ' ἑκατομμύρια αἰῶνες
Ἐμπροστίᾳ του θὰ στηθοῦνε
Σὺ μαρμαρίνες κολῶνες.

Θὰ ζητοῦν νὰ τὸ ρωτήσουν
Πόθ' ἐβγήκε καὶ ποῦ πηγαίνει
Κι' αὐτὸ μὲ χίλια δυνάμεις
Γοργὰ θὰ νὰ διαβαίνει.

Εἰς σὲ κανένα ἐδῶ στὴ γῇ
Ποτὲ δὲ θὰ μιλήσῃ
Τὸ τί κρύβει δὲ θὰ μάθουν
Οὔτε τ' ἄστρα, οὔτε ἡ φύσι.

Πλεὶς λευκὸ κι' ἀπὸ τὸν κρῖνο
Θὰ πηγαίνει, θὰ πηγαίνει,
Στὰ μονοπάτια τ' οὐρανοῦ
Κόσμος κι' αὐτὸ νὰ γένῃ.

— Σταμάτησε καὶ μίλησε,
Θὰ τοῦ φωνάξῃ ἡ φύσι,
— Γιὰ νὰ μάθω τὸ τί κρύβεις
Θὰ γκρεμίσω κάθε χτίσι.

— Θὲ νὰ σμίξω ὅλα τ' ἀστέρια
Κ' ἔμπροστίᾳ σου θὰ τὰ στήσω,
Στὸ δρόμο τὸν ἀτελείωτο.
Γιὰ νὰ σὲ σταματήσω.—

Μέσα σὲ κόσμους ἄμετρους
Τὸ δρόμο του θ' ἀνοίγῃ,
Δὲ θὰ ἀνίκη πλεῖς στὴ φύσι
Καὶ μακρὰ, μακρὰ, θὰ φύγῃ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

★ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΔΕΙΔΙΝΟΥ ★

ΒΡΑΔΥΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ὅταν τὴν ὥρα τὴν ἀπόσπερη
σβύνεται ἀργὰ ἡ ἡμέρα
σὺν τραγοῦδι ἂντιλάρισμα
καὶ πλανιέται στὸν αἰθέρα

Ὅταν τραγοῦδι μαῦρο μαζορνὸ
ἀπὸ τοὺς βράχους ἀνεβαίνει,
μέσα σὲ δάση ἐρημικὰ
κάποια ζωὴ πεθαίνει.

Ὅταν τὴν ὥρα τὴν ἀπόσπερη
ἓνα τραγοῦδι συντηχαίνει,
εἶναι οἱ γρύλλοι ὅπου ψάλλουνε
γιὰ κάποια πεθαμμένη.

ΗΛΙΟΓΕΡΜΑ

Ὁ ἥλιος ἐφίλησε τὴν γῇ
Κι' ἐφύτρωσε ἐν ἀσύγκριτο λουλοῦδι,
τὴν εὐωδιά του ἐπῆρε ὁ ποιητὴς
κι' ἔγραψε ἓνα ἀθάνατο τραγοῦδι.

Καὶ τὸ λουλοῦδι δίχως εὐωδιά
μὲς τοὺς ἀγρούς, δίχως δροσιὰ τώρα πεθαίνει
κάποια Νεράιδα τὸν ἐφίλησε,
καὶ τὸ τραγοῦδι τὸ ἡλιογέννητο θὰ μένῃ.

Καὶ τὸν τηράει ἡ μάγισσα,
μέσα στὰ πλάτη τοῦ θανατοῦ νὰ φτερουγίσῃ,
κι' ὁ Φοῖβος ὁ ξανθὸς ἀπὸ τὰ ὕψη
μὲ ταῖς ἀχιτῖδες ταῖς χρυσῆς νὰ τὸν φωτίσῃ.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΜΒΑΝΕΛΛΗΣ

(Μ. Σκούφου)